

slaas affattet saaledes: „Den samlede Understøttelse maa dog i intet Tilfælde overstige to Trediedele af den paa Stedet almindelige Arbejdsløni i Faget, henholdsvis for mandlige og kvindelige Arbejdere.“ Det blev i en Periode efter Loven af 1921 fortolket paa den Maade, som jeg mener er den rigtige, men senere er der kommet en anden Fortolkning ind, som virker inhumant, idet Fagets Arbejdere ikke kan faa den Understøttelse, som i Virkeligheden tilkommer dem efter deres faglige Lønforhold. Derfor foreslaar jeg ogsaa i denne svære Tid denne Bestemmelse og dermed al den Fortolkningsstrid, der staar desangaaende, bragt ud af Verden.

Ved disse 3 mindre Bestemmelser vil nogle Mennesker blive noget bedre stillet, end de hidtil har været, men det er, som sagt, ikke Hovedpunkterne. De tre Hovedpunkter er dem, jeg først nævnte: Statens forhøjede Bidrag for et halvt Aar, en anden Skala til Beregning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, og at denne fortsatte Hjælp bliver den samme som den vedtægtsmæssige.

Man vil spørge, hvad dette vil koste. Statsbidragets Forhøjelse kan nemt udregnes, det bliver, som sagt, ca. 600 000 Kr. for dette halve Aar. Hvad Gennemførelsen af de øvrige Punkter vil komme til at koste, beror naturligvis paa et Skøn. Jeg har fra Arbejdsløshedsdirektoratet faaet et skønsmæssigt Overslag over, hvad det kunde tænkes at ville koste, men der er adskillige rent skønsmæssige Punkter deri; man har bestræbt sig for at holde sig til Maksimum. Jeg vil mene, at Bekostningen højst vil blive 3 Mill. Kr. for Arbejdsløshedsfonden, hvoraf Fonden selv afholder 2 Mill. Kr. og Kommunerne 1 Mill. Kr., saaledes at hele Lovforslagets Gennemførelse vil koste godt 3½ Mill. Kr. Det er Penge — det er Realiteter for de arbejdsløse —, men det er dog ikke saa overvældende Summer under en Situation som den, vi i Øjeblikket er inde i.

Jeg vil da bede dette høje Tings ærede Medlemmer ligesom hele Rigsdagen saa velvilligt som muligt at overveje dette Lovforslag, som jeg tror er begrundet i den nuværende Nødssituation, og som holder sig borte fra de egentlige store Stridsspørgsmaal og holder sig til Punkter, hvor jeg tror, man ret hurtigt maatte kunne naa til Enighed. Jeg anmoder det høje Ting om en velvillig og — ikke mindst — en hurtig Behandling af dette Lovforslag.

Formanden: Eksemplarer af de nu fremsatte Lovforslag vil blive omdelt til Tingets Medlemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Valg af 15 Medlemmer til et Udvalg angaaende Forslag til Lov om Omdannelse af Hær og Flaade til et Vagtkorps og en Statsmarine, bestemt til Varetagelse af Danmarks Neutralitets- og Folkeforbundsopgaver.

Valgt blev: *J. P. Larsen, A. C. Meyer, Gerhard Nielsen, Vilhelm Rasmussen, Sundbo, Weygaard, Brorsen, Moltesen, Kragh, H. P. Hanssen (Nørremølle), Piirschel, Holger Andersen, Parkov, P. Munch og Niels Petersen.*

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov for Færøerne af 24. Januar 1913 om Handelsrejsende.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 49).

Sagen sattes til Forhandling.

Justitsministeren (Steincke): Jeg skal tillade mig for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Ændring i Lov for Færøerne af 24. Januar 1913 om Handelsrejsende, saaledes som dette Lovforslag enstemmigt er vedtaget i Landstinget. Lovforslaget er et Led i Bestræbelserne for at forøge Færøernes Amtsfonds Indtægter. Lagtinget har ønsket de fastsatte Kendelser for Antagelsesbeviser for Handelsrejsende, der udgør 25 Kr. for det første Firma og 15 Kr. for hvert følgende Firma, forhøjet, saaledes at der for saadanne Antagelsesbeviser, for saa vidt angaar indenlandske Firmaer, betales 50 Kr. for det første Firma og 25 Kr. for hvert af de følgende. Er Talen derimod om udenlandske Firmaer, betales Antagelsesbeviset med 200 Kr. for det første Firma og 50 Kr. for hvert af de følgende.

Jeg skal tillade mig at anbefale dette lille Lovforslag til hurtig Vedtagelse i dette høje Ting, idet jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at de Kendelser, der i det øvrige Kongerige ydes for Adgangsbeviser til Handelsrejsende, for udenlandske Firmaer allerede er blevet forhøjet ved en Lov af 1924 fra 160 til 400 Kr. for Hovedadgangsbeviser og fra 80 til 200 Kr. for Tillægsbeviser, altsaa betydeligt mere, end Lagtinget ønsker og som dette Lovforslag gaar ud paa for Færøernes Vedkommende.

Hermed sluttede Forhandlingen.